

Arrest

nr. 101 031 van 16 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het district Hesarak, provincie Nangarhar. U verklaarde geboren te zijn op 31 december 1995. Bijgevolg bent u minderjarig. U bent een Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. In plaats van het regulier onderwijs, kreeg u les in de madrassa. In die madrassa werd er voortdurend gesproken over de wandaden van de Amerikanen en hoe men via de jihad voor bevrijding kan zorgen. Gedurende acht tot negen maanden aanhoorde u de woorden van de mullahs. Op een dag werd u met twee andere jongens naar Jalalabad gebracht. Uw ouders mochten de ware toedracht van de reis niet weten en u vertelde hen dat u voor een competitie naar de stad ging. In Jalalabad werd u op de hoogte gebracht van de belangrijke plaatsen en de doelwitten. Enkele dagen later werden jullie opnieuw begeleid naar Jalalabad. Deze keer werd er gesproken over de technische aspecten van de aanval. 's Avonds werd u gescheiden van de twee andere jongens. Nochtans lag er ook een zelfmoordvest voor u klaar. U hoorde

de taliban 's nachts tegen elkaar spreken over de jongens en ze namen het woord 'martelaar' in de mond. U wist dat het de volgende avond uw beurt zou zijn. Dit bezorgde u een grote angst. Met de smoes dat u zich verveelde en nood had aan verse lucht, slaagde u erin om het gebouw te verlaten. De mannen kwamen met u mee maar toen u deed alsof u uw veters bond, zag u een kans en vluchtte u weg. U dwaalde door de straten van Jalalabad en u vond een man die bereidwillig was om u te helpen. Hij belde uw schoonbroer, die woonachtig is in Jalalabad, en uw schoonbroer haalde u met de wagen op. Ondertussen waren er mannen naar uw ouderlijk huis geweest die naar u vroegen. Binnen de drie dagen vond uw vader een smokkelaar om u weg te sturen.

Op 4 januari 2012 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw eigen originele taskara en die van uw vader neer.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt en wel omwille van volgende redenen.

Vooreerst is de door u geschetste gang van zaken helemaal niet aannemelijk. Zo verklaarde u dat u gedurende vele maanden gehersenspoeld werd door de taliban om deel te nemen aan de Jihad, maar blijkt uit uw verklaring dat u op geen enkel moment met familieleden hierover gesproken heeft (CGVS, p. 12-14). De reden die u hiervoor geeft was dat u 'koekjes en kauwgom' kreeg (CGVS, p. 14, 16). Uit uw verklaringen blijkt dat u voortdurend geconfronteerd werd met opruiende taal en dat u zelf ook geloofde dat de Jihad de goede zaak diende (CGVS, p. 12-17). Twee tot drie keer per week zou u video's gezien hebben en dagelijks zou er gesproken zijn over de Jihad (CGVS, p. 16). In al die tijd zou u niets tegen uw familie gezegd hebben. Ook toen u zich voorbereidde op het martelaarschap en u naar Jalalabad ging, zou u geen woord tegen uw familie gezegd hebben, maar sprak u omfloerst over een 'competitie' (CGVS, p. 12-13, 16). Het is echter niet aannemelijk dat u maandenlang betrokken was bij de voorbereiding van het martelaarschap, dat u erin geloofde, doch dat u zich weerhield om hierover te vertellen tegen uw naasten. U zou immers bevestigd hebben tegenover de mullahs dat u mee wou doen (CGVS, p. 17). Indien u werkelijk onderhevig geweest zou zijn aan maandenlange indoctrinatie, is het bevreemdend dat u uw eigen familieleden niet in vertrouwen genomen zou hebben over deze belangrijke missie waaraan u zou deelnemen of dat uw familie niet zou gemerkt hebben dat u 'veranderd' was. Zelfs een keur van lekkere hapjes verklaren niet dat u uw familie niet inlichtte. De door u geschetste situatie is zo ernstig dat het niet kan overtuigen dat u als minderjarige uw familie niet ingelicht zou hebben. Dit aspect alleen al kan totaal niet overtuigen.

Voorts is het niet geloofwaardig dat u op de avond voor uw vertrek plots besepte wat het martelaarschap inhoudt, terwijl een opleiding van vele maanden dit toch al duidelijk had moeten maken (CGVS, p. 17). Gezien u toch een idee had- ondermeer door het zien van filmpjes, het aanhoren van preken en het zien van een zelfmoordvest- van wat een zelfmoordaanslag inhield en dat u eventueel kon sterven door Jihad te voeren is het opmerkelijk hoe licht u over uw eigen participatie ging. Pas kort voor uw inzet dacht u aan uw vader en moeder (CGVS, p. 17-18). Nochtans had u al maanden voordien besloten om de Jihad te plegen en moet u toch mentaal de nodige omschakeling van gedachten gemaakt hebben om zich tot het laatste moment te engageren voor de missie die u ging volbrengen. Dat u zich slechts momenten voor het martelaarschap bezint over uw naasten en de toekomst, is niet aannemelijk. Andermaal dient er opgemerkt te worden dat u volgens uw verklaringen zeer lichtzinnig geredeneerd zou hebben over uw leven en dood en uw familie. In het kader van de door u geschetste zelfmoordmissie waarop u maandenlang voorbereid werd, is deze lichtzinnigheid ongeloofwaardig.

Daarenboven worden uw verklaringen steeds vager wanneer er u precieze vragen gesteld werden over de zelfmoordaanslag waaraan u deel zou nemen, alsook over de desbetreffende omstandigheden. Over de voorbereidingen van uw missie stelde u beknopt dat ze met u 'spraken' en ze 'video's' toonden (CGVS, p. 17). Een tweede keer u deze vraag gesteld, antwoordde u tevens met een "ze spraken veel met me". Dit is alles wat u spontaan vermeldde, wat een bitter korte uitleg is voor een maandenlange voorbereiding op het martelaarschap (CGVS, p. 17). U gevraagd naar de voorbereidingen in Jalalabad, spreekt u slechts over een 'zelfmoordvest'. Meer weet u niet. U heeft er bijvoorbeeld geen enkel idee van waar de andere twee jongens martelaars geworden zijn. Ook achteraf heeft u zich klaarblijkelijk niet geïnformeerd over de missie van deze jongens, u weet het immers nog steeds niet (CGVS, p. 18). Nochtans zaten jullie in hetzelfde schuitje en kan er verondersteld worden dat de details van hun zelfmoordaanslag, een aanslag die u tot inzicht gebracht zou hebben, u toch bekend zouden zijn. Evenmin bent u op de hoogte over uw eigen missie. U stelde gewoonweg dat u zich zou opblazen, niets meer en niets minder. De locatie waar de missie zou plaatsvinden was u niet bekend, terwijl u echter verklaard had dat men u op een eerder moment de belangrijkste plekken en doelwitten in Jalalabad had getoond (CGVS, p. 12). U echter specifiek gevraagd waar deze doelwitten zouden zijn, stelde u gewoon er niets over te weten en Jalalabad niet te kennen (CGVS, p. 18-19). Meer

informatie kan u niet geven over deze aanslag. Dit alles is niet geloofwaardig. Er kan toch minstens verwacht worden dat u meer informatie kan geven over een missie die uw leven onherroepelijk zou veranderen. Aangezien u zich niet blijkt verzet te hebben tegen de initiatieven van deze groepering, is het niet geloofwaardig dat men u helemaal geen informatie toevertrouwd zouden hebben over de missie. Het totaal aan bovenstaande observaties maken uw verklaringen over uw rekrutering niet aannemelijk.

Ook uw ontsnappingspoging kan in het licht van de berekende taliban aanslagen en strategieën in Afghanistan bezwaarlijk geloofwaardig geacht worden. Het is niet logisch dat de taliban enkele uren voor uw martelaarschap met u zouden gaan 'wandelen' vanwege het feit dat u zich net op dat moment 'verveeld' zou hebben (CGVS, p. 19). Bovendien is het zeer bevreemdend dat deze mannen, voor wie u, dé uitverkorene, op dat moment van zeer groot belang was, zulk een nonchalante houding zouden hebben aangenomen (CGVS, p. 19). Indien men u al geen informatie toevertrouwde over uw zelfmoordaanslag, kan het ook niet overtuigen dat zij u zomaar lieten rondwandelen in de stad zonder dat u nauwlettend in de gaten gehouden werd. Uw versie van de feiten kan andermaal niet overtuigen.

Ten slotte is het opmerkelijk dat u in de dagen na uw ontsnapping niet gezocht werd bij uw schoonbroer in Jalalabad. Indien u werkelijk problemen zou gehad hebben met de taliban, is het niet aannemelijk dat men niet meteen uw familie zou nagekomen hebben in de omgeving. Gezien de taliban over een uitgebreid netwerk beschikken, kan er van worden uitgegaan dat men u zonder al te veel problemen gevonden zou kunnen hebben, ook in Jalalabad (CGVS, p. 19-20). Uw vervolgingsvrees is niet geloofwaardig.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u uw eigen originele taskara en die van uw vader neer. Deze documenten hebben slechts betrekking op uw herkomst, gegevens die op zich niet in twijfel getrokken worden.

Bovendien kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u zich in de stad Jalalabad kunt vestigen. Immers, uw naaste familie, uw zus en uw schoonbroer met wie u een goede band lijkt te hebben en met wie u nog steeds contact hebt, zijn in Jalalabad woonachtig en er kan verondersteld worden dat u zich bij hen kan vestigen (CGVS, p. 7, 13, 20). Bijgevolg dient in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden bekeken.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 1, A, (2) van de Vluchtelingenconventie, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en tenslotte van de artikelen 48, 48/2, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker blijft bij zijn asielrelaas en herneemt zijn verklaringen. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal onvoldoende rekening houdt met het feit dat hij een minderjarige is, die anders op een situatie reageert dan men zou kunnen verwachten. Verzoeker vraagt zich af hoe een kind geacht wordt te reageren op het feit dat van hem verwacht wordt de volgende dag een zelfmoordaanslag te plegen. Mag een kind geen angst meer hebben voor het eigen leven, ook al heeft dat kind dan maanden geestdriftig meegedaan in de madrassa? Verzoeker meent dat zijn relaas plausibel en consistent is, en niet in tegenspraak met gekende gegevens. Indoctrinatie gebeurt in madrassa's; zelfmoordaanslagen gepleegd door jongeren zijn een realiteit in Afghanistan. Gelet op het kwetsbare profiel van verzoeker – minderjarige asielzoeker – had het Commissariaat-generaal de nodige voorzichtigheid aan de dag moeten leggen bij de beoordeling van dit dossier, hetgeen hij *in casu* niet gedaan heeft.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt geen stukken bij zijn verzoekschrift

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In de bestreden beslissing komt de commissaris-generaal tot de conclusie dat het asielrelaas ongeloofwaardig is gelet op enkele vaagheden en inconsistenties in verzoekers verklaringen. Meer bepaald acht de commissaris-generaal het ongeloofwaardig dat (i) verzoeker zijn ouders niet zou hebben ingelicht over de hersenspoeling met radicaal-jihadistische boodschappen waaraan hij in zijn madrassa bloot stond, (ii) verzoeker niets weet te zeggen over de zelfmoordaanslag waaraan twee collega-studenten beweerdelijk zijn gestorven, noch over de aanslag die voor verzoeker zelf zou zijn

weggelegd, (iii) dat verzoeker gemakkelijk kon ontsnappen en zich probleemloos enkele dagen schuil kon houden bij zijn schoonfamilie.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

Zo is het weinig aannemelijk dat verzoeker, als minderjarige, zijn familie niet in vertrouwen zou hebben genomen en hen niet zou hebben verteld over de zelfmoordmissie waarop hij werd voorbereid. Voorts is het weinig aannemelijk dat verzoeker, na maandenlange indoctrinatie en voorbereiding op het martelaarschap, pas op de avond voor zijn zelfmoordmissie plots beseft wat het martelaarschap precies inhoudt en besloot ervan af te zien. Daarenboven bleef verzoeker, die vrijwillig instemde met het plegen van een zelfmoordaanslag, onaannemelijk vaag over de zelfmoordaanslag waaraan hij deel zou nemen (met name over de concrete voorbereiding op de aanslag, het doelwit en de locatie van de aanslag).

Ook kan niet worden aangenomen dat verzoeker niets weet te zeggen over de concrete omstandigheden van de zelfmoordaanslag waarin zijn twee collega-studenten beweerdelijk om het leven kwamen. Uit verzoekers verklaringen valt af te leiden dat hij in de aanloop naar de fatale aanslagen in intensief contact stond met de betrokken studenten. Zo zou hij samen met hen hebben gestudeerd in de madrassa en zou hij met hen eerder reeds een voorbereidend bezoek aan Jalalabad hebben afgelegd. Aangaande dat eerste bezoek verklaarde verzoeker: *"We hebben er drie dagen doorgebracht, ze hebben de belangrijkste plaatsen getoond en ze zeiden waar de doelwitten waren"* (gehoorverslag, 12). Na deze verkennende missie keerde verzoeker met de collega-studenten terug naar zijn madrassa. Na enige tijd zou verzoeker opnieuw samen met de twee studenten naar Jalalabad zijn gebracht teneinde de geplande aanslagen effectief uit te voeren. Verzoeker en zijn collega-studenten zouden samen zijn ingeleid in het gebruik van zelfmoordbommen, waarna de twee collega-studenten 's avonds van verzoeker werden gescheiden. Kort daarna zou verzoeker de 'taliban' onder elkaar hebben horen vertellen dat *"de jongens opgeblazen zijn en martelaar geworden"* (*ibid.*, p. 12). Gelet op de zeer intensieve contacten die verzoeker met beiden jongens zou hebben gehad in de aanloop naar hun zelfmoordaanslagen, kan worden verwacht dat verzoeker zowel geïnteresseerd als bezorgd zou zijn in hun concrete lot. In dit opzicht is het ronduit ongeloofwaardig dat verzoeker niets weet te zeggen over de concrete plaats, tijdstip, of omstandigheden van de zelfmoordaanslagen waarbij deze jongens zouden zijn omgekomen. Gevraagd naar meer informatie over die aanslagen antwoordt verzoeker opvallend vaag en ontwijkend: *"Ik weet niet waar precies, ik hoorde enkel dat ze vermoord werden in een zelfmoordaanslag"* (CGVS, p. 18). Na aandringen van de dossierbehandelaar, die vroeg of verzoeker misschien naderhand iets zou hebben vernomen over de aanslagen, antwoordt verzoeker opnieuw ontwijkend: *"Ik vroeg het aan de Mullah, hij zei dat het mijn zaken niet waren. (...) Ik weet er niets van"* (*ibid.*, 18). De ongeloofwaardigheid van verzoekers onwetendheid klemmt des te meer gelet op de vaststelling dat zelfmoordaanslagen in Jalalabad slechts sporadisch voorkomen (zie landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier), waardoor dergelijke aanslagen veelbesproken zullen zijn binnen zowel maatschappij als media. Dat hij desondanks, en ondanks zijn verblijf van enkele dagen bij zijn schoonbroer in Jalalabad, niets zou hebben vernomen over die aanslagen en zich tevreden zou hebben gesteld met het advies van de Mullah "dat dat zijn zaken niet zijn", is volstrekt ongeloofwaardig. De Raad merkt daarenboven op dat verzoeker geen poging onderneemt om beide beweerde zelfmoordaanslagen te staven met enig persartikel, hoewel elke zelfmoordaanslag in Jalalabad in tal van kranten en internetartikels wordt becommentarieerd.

Het volstaat niet om een vrees voor vervolging louter te formuleren, deze vrees dient in concreto aannemelijk gemaakt te worden met coherente en plausibele verklaringen en waar mogelijk gestaafd met een begin aan schriftelijk bewijs. De vastgestelde onverklaarbare lacunes in kennis omtrent de directe aanleiding van zijn vlucht, alsmede de ontstentenis van enig objectief bewijs dat die aanleiding kan bevestigen, leiden tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren van deze vaststelling evenals het aanreiken van post-factumverklaringen daaromtrent, doch slaagt er niet in om ze te ontcrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker wijst nog op zijn jeugdige leeftijd en meent dat het onderzoek niet werd gevoerd met inachtneming van zijn kwetsbare profiel, doch deze opmerking is evenmin dienstig. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker bij zijn gehoor werd vergezeld van zijn voogd, en dat het gehoor werd afgelegd voor een speciaal daartoe opgeleid dossierbehandelaar. Daarenboven mag ook van een jeugdig persoon worden verwacht dat hij in staat is om voldoende duidelijke en coherente verklaringen te verschaffen met betrekking tot de essentie van het asielrelaas.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt verder dat het geweld in de stad Jalalabad niet aanhoudend is en de vorm aanneemt van asymmetrische aanvallen, zodat er geen sprake kan zijn van een conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers stelling dat zijn risico op ernstige schade dient te worden geanalyseerd in functie van zijn dorp van herkomst en niet van de provinciehoofdstad Jalalabad kan niet worden gevolgd. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij in Jalalabad een familiaal netwerk heeft (zus en schoonbroer), daar eerder heeft verbleven en met hen contact heeft vanuit België. Niets wijst erop dat verzoeker zich niet in de stad Jalalabad kan vestigen. Het volstaat niet dat zijn schoonbroer niet zou bereid zijn om hem in huis op te nemen. Verzoeker moet concreet aantonen waarom een dergelijk vluchtalternatief niet mogelijk is, *quod non in casu*. Verzoekers stelling dat de subsidiaire bescherming hem niet kan worden geweigerd gezien de situatie volatiel is en kan verslechteren is evenmin dienstig. Het is immers de plicht van de Raad om een *actuele* beoordeling te doen van het potentiële risico op ernstige schade dat verzoeker mogelijks zou lopen.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER